

SVĒTRĪTA ZVANI

MINEAPOLES – ST. PAULAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES VĒSTNESIS

2015. G.

OKTOBRIS

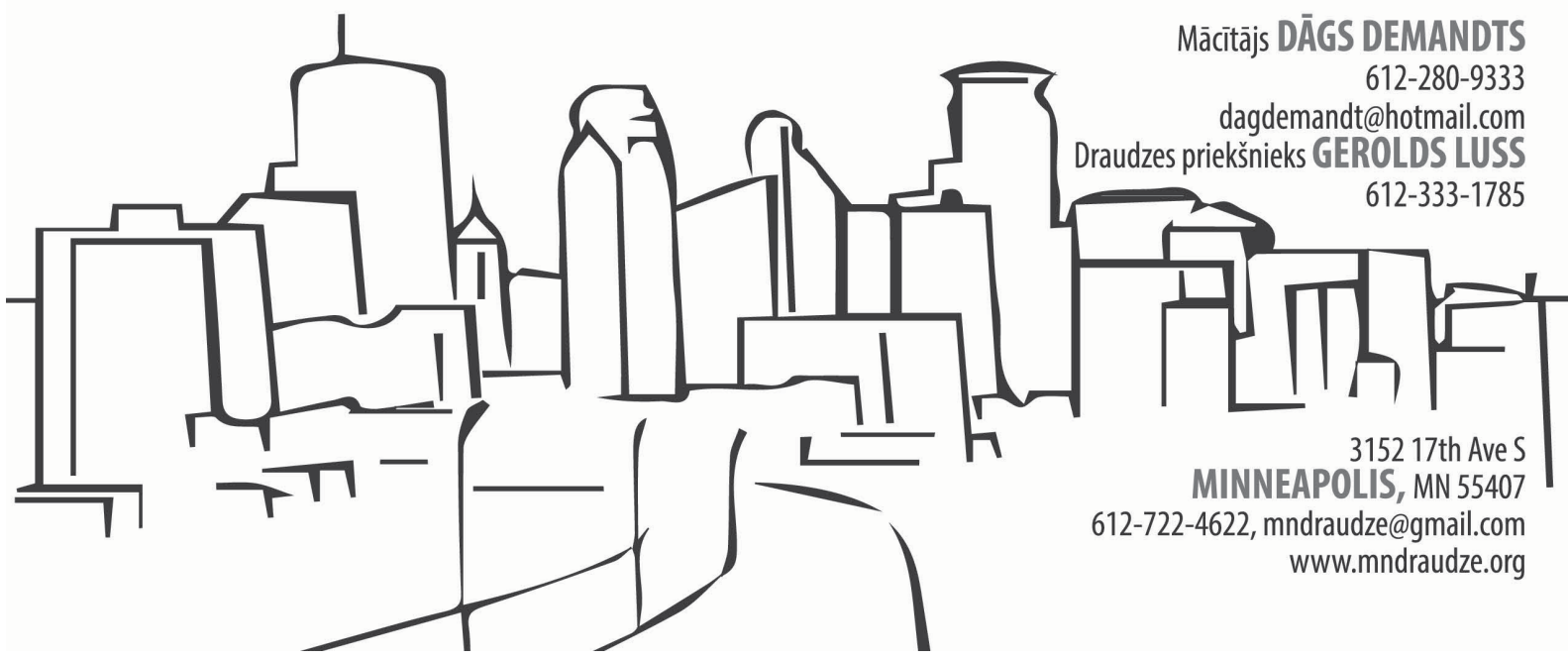
Nr. 10

Ilze Liepiņa-Šīmane

LŪGŠANA!

No zvaigznes staru lūdzu,
No saules siltumu,
No rudzu maizes spēku,
No ūdens dzidrumu.

Dod ziedi krāšņumu,
Un putni dziesmu rod.
Es visu slavēju
Ko Dievs man dod.

Mācītājs **DĀGS DEMANDTS**

612-280-9333

dagdemandt@hotmail.com

Draudzes priekšnieks **GEROLDS LUSS**

612-333-1785

3152 17th Ave S

MINNEAPOLIS, MN 55407

612-722-4622, mndraudze@gmail.com

www.mndraudze.org

Draudzes dzīve oktobrī

- Svētdien, 4. oktobrī, plkst. 10:00** – Pļaujas svētku DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu, piedalīsies draudzes koris un būs bērnu uzruna, Svētdienas skola, sekos mielasts.
- Svētdien, 11. oktobrī, plkst. 10:00** – Divdesmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Ceturtdien, 15. oktobrī, plkst. 11:00** – Rīta Bībeles stunda, tiek dziļāk pētīts Marka evaņģēlijs.
- Sestdien, 17. oktobrī, plkst. 18:00** – Svecīšu vakars Crystal Lake kapsētā. Sekos Jātnieku ģimenes gatavotas vakariņas baznīcā par labu „Pakāpieniem”. Vakariņas plkst. 19:00.
- Svētdien, 18. oktobrī, plkst. 10:00** – Divdesmit pirmā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.
- Otrdien, 20. oktobrī, plkst. 18:00** – Vakara dievkalpojums/Svētā Mise. Viesosies Romas katoļu priesteris Andris Vasiļevskis. Piedalīsies draudzes koris. Pēc dievkalpojuma celsmes vakars plkst. 19:00 ar priesteri Andra priekšlasījumu un sadraudzība. Visi ir mīļi aicināti!
- Svētdien, 25. oktobrī, plkst. 10:00** – Divdesmit otrā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība un plkst. 12:00 Emīlijas Rozenšteinas koncerts.
- Otrdien, 27. oktobrī, plkst. 19:00** – Vakara Bībeles stunda, tiek dziļāk pētīts Jāņa evaņģēlijs. Bībeles stundu noturēs draudzes bibliotēkas telpās.
- Svētdien, 1. novembrī, plkst. 10:00** – Reformācijas svētku DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība un filma no archibīskapes Laumas Zušēvicas konsekrācijas dievkalpojuma, kas notika šā gada 19. aprīlī, Milvokos. Filmas garums ir 2 stundas. Lūdzu ievērot, ka pulkstens „jāpagriež” stundu atpakaļ sakarā ar „Daylight savings time” beigām.

Draudzes biroja stundas

TREŠDIENĀS no 10:00 līdz 14:00

mācītājs Dāgs Demandts,
kasieris Visvaris Ģiga un darbvede.

CETURTDIENĀS no 10:00 līdz 14:00
darbvede.

Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzu piezvaniet durvju zvanu (durvju labajā pusē augšējais zvans augšējam stāvam, apakšējais zvans lejasstāvam).

Pērminderu kalpošana

Svētdien, 4. okt. – V. Treiberģa, A. Švalbe.
Svētdien, 11. okt. – S. Straumane, V. Konters.
Svētdien, 18. okt. – A. Vīksniņš, G. Luss.
Svētdien, 25. okt. – L. Dingley, A. Švalbe.

Jebkurš labs devums un jebkura pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, kas ir pastāvīgs un nav mainīgs kā ēna. Viņš mūs ir izvēlējis un atdzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu kā viņa radījumu pirmaugļi.

Jums jāzina, mani mīļotie brāļi, ikviens cilvēks lai ir nasks klausīties, bet lēnīgs runāt un gauss dusmoties, jo cilvēka dusmas nerada Dieva taisnību. Tādēļ atmetiet jebkuru nešķīstību un visu to, kas no ļauna vēl atlicis, un lēnprātībā saņemiet jūsos iedēstīto vārdu, kas ir spējīgs izglābt jūsu dvēseles. Topiet par vārda darītājiem, nevis tikai klausītājiem, kas paši sevi pieviļ. Ja kāds ir vārda klausītājs, bet nav tā darītājs, tāds līdzinās vīram, kas lūkojas uz savu paša vaigu spogulī, – pavērojis sevi, viņš aiziet un tūlīt aizmirst, kāds viņš izskatījies. Bet, kas dziļi ielūkojas un paliek pilnīgajā brīvības likumā, kas nav aizmāršīgs klausītājs, bet ir darba darītājs, tāds būs svētīts savos darbos. Ja kāds iedomājas, ka viņš dievbijīgi kalpo Dievam, bet savu mēli nesavalda, viņš māna savu sirdi; tāda cilvēka kalpošana ir tukša. Tīra un neaptraipīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šāda: apraudzīt bāreņus un atraitnes viņu nedienās un sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības.

Jēkaba vēstule 1:17-27

Dieva Vārds ir kā spogulis

Dieva Vārds ir kā spogulis. Tie no mums, kas ir piedzīvojuši novecošanas procesu, zina, ka spoguļi nemelo. Spoguļi atspoguļo vienīgi to, kas tiek novietots tiem priekšā. Tā darbojas spoguļi. Tiem nav spējas pārveidot tēlu, kas tiem stāv priekšā. Spoguļi ir taisīti no stikla un tie atspoguļo realitāti, vienalga, vai tā ir skaista vai nē. Bieži ir reizes, kad mēs skatāmies spogulī un mēs neredzam, ko mēs gribam redzēt. Mūsu prātos mēs iedomājamies sevi tādu, kādu mēs gribam sevi redzēt. Vai nu tas ir, kā mēs kādreiz izskatījāmies, vai arī, kā mēs vēlamies izskatīties. Mēs redzam ideālo bildi, mēs izceļam pozitīvo, neskatāmies uz negatīvo. Kad mēs stāvam pie spoguļa, mēs redzam tieši to, kas tiek atspoguļots: varbūt tās mārciņas, ko esam pieņēmuši klāt. Pelēkos matus, kas ir parādījušies, grumbas. Nevainojat spoguļi, ja jums nepatīk tas, ko jūs redzat! Spoguļi nemelo. Mēs vēlētos, ka tie melotu, bet tie to nedara.

Bībele ir kā spogulis. Daži cilvēki sūdzas, ka Bībelē ir pārāk daudz vardarbības. Taisnība, ir daudz dramatisku stāstu. Bībele ir pilna ar stāstiem par cilvēkiem, kuri ir grēkojuši. No pirmās Bībeles grāmatas līdz beigām, katrā grāmatā mēs lasām par cilvēkiem, kas nogalina viens otru vai kaut ko nozog. Ja Bībele būtu filma, tā būtu novērtēta "R" kategorijā. Mēs nevaram vainot Bībeli. Bībele stāsta mums par cilvēku reālo stāvokli. Bībele nerāda mums, ko mēs gribam redzēt. Bībele parāda mums patiesību par cilvēci. Kristus ir kā spogulis. Jāņa evaņģēlijs mums atgādina, ka Jēzus ir Dieva Vārds, kas tapa miesa. Kad es saku, ka Kristus ir kā spogulis, es nedomāju, ka Kristus ir vienkāršs stikla gabals. Skatoties uz Kristu, mēs redzam patiesību par sevi. Kristus ir perfekta cilvēka tēls. Viņš dzīvoja neaptraipītu dzīvi. Kad mēs skatāmies uz Kristus dzīvi, mēs redzam pilnību. Kristus, Dieva Vārds, ir kā spogulis. Viņa pilnība palīdz mums redzēt mūsu nepilnības. Viņa svētība palīdz mums saprast, kādi patiesībā mēs esam, kur mums būtu jāmainās. Dažreiz cilvēki ignorē lietas, kuras viņi nevēlas redzēt. Ir viegli aizmirst tās lietas, ko mēs redzam spogulī, kuras mēs nevēlamies atcerēties. Mēs nevēlamies zināt patiesību tad, kad tā ir neglīta, mēs nevēlamies redzēt grēku. Mēs dzirdam Dieva Vārdu, mēs bieži aizmirstam to, ko esam dzirdējuši. "Ja kāds ir vārda klausītājs, bet nav tā darītājs, tāds līdzinās vīram, kas lūkojas uz savu paša vaigu spogulī, – pavērojis sevi, viņš aiziet un tūlīt aizmirst, kāds viņš izskatījies." Mēs esam kā cilvēki, kas ieskatās spogulī un tūlīt aizmirst par tām grumbām, ko esam redzējuši. Šodien mēs esam sanākuši kopā dievkalpojumā, dziedājuši dziesmas,

lūguši un dzirdējuši Dieva Vārdu: šis Vārds mūs aicina eksaminēt sevi, skatīties uz Kristus dzīvi. Mainīties, uzlaboties, sekot Kristus piemēram. Meklēt patiesību. “Bet, kas dziļi ielūkojas un paliek pilnīgajā brīvības likumā, kas nav aizmāršīgs klausītājs, bet ir darba darītājs, tāds būs svētīts savos darbos.” Āmen.

Thrivent Church Body Liason sēde

No 1. līdz 3. septembrim notika ikgadējā “Thrivent Church Body Liason” sēde, kur Thrivent Financial firma sapulcina ASV luterāņu baznīcu vadības pārstāvjus. Tikšanās notika Thrivent Heartwood konferences centrā Trego, Viskonsīnā. No katras baznīcas tiek aicināti 2 pārstāvji. Pavisam bija pārstāvētas 10 baznīcas. LELBA pārstāvji bija pārvaldes priekšnieks, prāvests Gunārs Lazdiņš un Informācijas/Jaunatnes nozares vadītājs, mācītājs Dāgs Demandts. Sēdes tēma bija “Kā mēs vislabāk varam saprast pārmaiņas mūsu baznīcās”. Bija arī laiks iepazīties vienam ar otru, veidot kontaktus un dzirdēt par aktualitātēm mūsu baznīcās. Pavadijām ļoti vērtīgu laiku kopā sadraudzībā, paldies Thrivent Financial par šo ikgadējo iespēju.

Māc. Dāgs Demandts

Attēlā no kreisās māc. Dāgs Demandts un prāv. Gunārs Lazdiņš.

ARCHIBĪSKAPE

LATVIEŠU EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ
BAZNĪCA ĀRPUŠ LATVIJAS

ADRESE 7214 Elberton Ave,
Greendale, WI 53219 USA

TĀLRUNIS 414-421-3934

EPASTS pastorlauma@gmail.com
www.llebal.org

2015. gada 9. septembrī

Mīlās māsas un brāļi Kristū!

Reiz cilvēks ar autoritāti devās pie Tā, kam visa teikšana, lai no Jēzus lūgtu sava slimā kalpa dziedināšanu. Jēzus apbrīvoja viņa ticību un pazemību, varbūt arī viņa rūpes par kalpu? Nolēmis izpildīt šā vīra lūgumu, Jēzus sacīja: "...Ej, lai tev notiek, kā tu esi ticējis!" Un kalps tapa vesels tanī pašā stundā." (Mt. 8:13) Reiz kāds rakstīja: "Viņš devās ceļā vienīgi ar Jēzus vārdu sēklu kabatā, un ar to pietika."

Mūsu Baznīca ir ceļā, jāprasa, vai notiek, vai notiks, kā esam ticējuši? Tas tik ļoti atkarīgs no tā, ko esam lūguši. Dodoties ceļā uz Latviju 9. septembrī, gribas būt vienotai ar jums lūgšanās, lai Viņš svētī kalpošanu, katru sarunu un veikto darbu. Mazliet dalos ar jums ar to, kas paredzēts, un arī ar to, kas pēdējā laikā veikts. Lūdzu jūs visus domāt līdz un lūgt, lai mēs atvērtos tam, ko Dievs caur mums dara, te tālāk ceļot savu valstību.

- ❖ 12. septembrī notiks sieviešu ordinācijas 40 gadu jubilejas pateicības dievkalpojums, kuŗā man lūgts sprediķot. Lūgšanu teiks māc. Vaira Bitēna, kas var atskatīties uz 40 gadu garu kalpošanu Kristus vīna kalnā! Tiks arī vienreizēji atzīmēta Latviešu luterāņu sieviešu teoloģu apvienības 20. gadadiena ar konferenci, kuŗā aicināti viesi no tuvienas un tālienes. Lūdzu par to lasīt mājas lapā: www.sieviesuordinacija.lv. Mums dziļi rūp jautājums par sieviešu ordināciju. LELB Sinodei gatavojoties, notiek pārrunas par saņemto rezolūciju grozīt LELB satversmes 133. punktu, tekstu rediģējot tā, lai tiktu norādīts, ka LELB ordinē tikai vīriešus. Līdz šim tekstā tas neparādās, tas ir bijis archibīskapa Jāņa Vanaga lēmums neordinēt sievietes. Tiekoties 15. septembrī gan ar arch. Jāni Vanagu un bīskapiem Pāvilu Brūveru un Eināru Alpi, ceru noskaidrot, kas tiek darīts, lai pārrunās visi tiktu uzklauti, tas ir, arī tie, kas atbalsta sieviešu ordināciju.
- ❖ Būsim vienoti lūgšanās arī ar Austrālijas Luterāņu Baznīcu, kuŗai 29. septembrī sākas Sinode, un kuŗas darba gaitā ir balsojums par/prei sieviešu ordināciju. Mūsu LELBĀL prāv. Jānis Priedkalns ir ielūgts piedalīties un dalīties ar nosūtītiem LELBĀL sveicieniem.
- ❖ 13. septembrī notiks dievkalpojums Aizputē, kas ir mūsu LELBĀL draudze. Es dievkalpojumā sprediķošu un tajā piedalīšies draudzes mācītājs Varis Biteniēks, arī prāv. Ieva Graufelde, prāv. Klāvs Bērziņš un citi. Kopā Dievam pateiksimies ne tikai par šo jauno sadarbības un kalpošanas iespēju, bet arī par to, ka mūsu LELBĀL virsvalde apstiprinājusi Valtaīķu draudzes lūgumu tikt uzņemtai LELBĀL. Valtaīķu draudzi arī aprūpē māc. Varis Biteniēks. Pēc ļoti sekmīga kolokvija, māc. Varis Biteniēks tika uzņemts mūsu Baznīcas garīdznieku sarakstā. Lai Dievs svētī!

- ❖ Ar LELBĀL misijas fonda atbalstu, draudzes saņems atbalstu, lai māc. Varis Bitenijs ar ģimeni varētu braukt ļoti pelnītā atvaļinājumā. LELBĀL misijas fonds paredzēts tieši tādiem gadījumiem! Cik liels prieks, ka arī tā drīkstam dalīties!
- ❖ 13. septembra vakarā notiks Ivo Rodes ordinācija. Pēc pārbaudes, kuŗā komisija izteica pozitīvu lēmumu apstiprināt ieteikumu Ivo Rodi ordinēt, LELBĀL virsvaldes prezidijs vienbalsīgi to arī apstiprināja. Viņš kalpos mūsu Rīgas Reformātu-Brāļu ev. lut. draudzē un Zvanniekos un ar apkārtnes ļaudīm. LELBĀL garīdznieku skaits aug!
- ❖ LELBĀL garīdznieku sarakstā arī ienācis māc. Ilmārs Zvirgzds. Pēc sekmīga kolokvija un LELBĀL pārvaldes prezidija apstiprinājuma tiek ieteikts LELBĀL garīdznieku sarakstam, saņemot vokāciju.
- ❖ Ceram, ka drīz vien LELBĀL mājas lapā parādīsies vairāk informācijas par katru no šiem garīdzniekiem, kas līdz ar māc. Rinaldu Gulbi un māc. Guntaru Rēboku daudziem vēl nav pazīstami, kaut citi var jau liecināt, cik svētīga viņu kalpošana. Lai Dievs stāv klāt un vada!
- ❖ Man vēl viens ļoti svarīgs lūgums no katra no jums: lūdzu paziņojiet manai asistentei Tijai Abulai (tabuls@att.net), ja jūsu draudzei paredzēts atzīmēt kādu nozīmīgu **jubileju**. Lūdzu arī paziņot tad, ja domājat savu mācītāju godināt, vai kopā ar viņu atzīmēt zīmīgus ordinācijas gadus. Es labprāt tad apsvērtu iespēju būt klāt vai savlaicīgi nosūtītu rakstisku apsveikumu. Mūsu draudzes un visa mūsu Baznīca būs stiprāka, ja ciešāk spēsim cits citu ne tikai iepazīt, bet atbalstīt un kopā Dievam pateikties, kopā priecāties par Viņa piešķirto žēlastību.
- ❖ Ja jūsu draudze vai draudzes mācītājs/a piedzīvo sevišķi grūtus pārbaudījumus, lūdzu tieši man to paziņot, lai mēs ar jums varētu būt kopā lūgšanās un cits citam izpalīdzēt.

Noslēdzot lūdzu pārdomāt, ka mēs esam daļa no pasaules, kuŗā tik daudzi cieš un ir nonākuši neziņā. Neskaitāmi bēg un meklē mājvietas. Ja nu mēs iedomātos, ka Jēzus tādiem, kas par viņiem lūgtu, teiktu: "Ej, lai tev notiek, kā tu esi ticējis!" Kāda būtu mūsu tālākā rīcība? Aicinu ne tikai lūgt par bēgļiem, bet arī ziedot. Varat to darīt caur *Lutheran Immigration and Refugee Service* vai caur *Lutheran World Federation* uzstādītiem fondiem, vai kādā citā veidā. Netrūkst vajadzību vai iespēju palīdzēt. Lai Dievs pasargā un palīdz, kā reiz latviešiem tika palīdzēts, kad daudziem vienīgā cerība atrast drošību atradās citu rokās. Tur, kur ticībā un pašāvēībā Dievam rokas bija saliktas, ticu, vieglāk atvērās sirdis un māju durvis.

No sirds pateicos par jūsu kalpošanu, par to, ka esat dzīva daļa no Tā valstības, kas virs zemes vēl tiek celta, tur, kur valda Dievs un Viņa dzīvais Vārds Kristus, tur Svētā Gara iedvesmoti, Viņa bērni kalpo, lūdz un pateicas par Viņa žēlastību!

Vienota ar jums Kristus mīlestībā,

Jūsu

+ *Lauma*

Lauma Zušēvica
Archibīskape
LELBĀL

**Sieviešu ordinācijai Latvijā 40 gadu jubilejas un
Latvijas Luterāņu Sieviešu Teoloģu Apvienības (LLSTA) 20 gadu jubilejas dievkalpojums
Konference „Sieviešu ordinācija 21. gadsimta kontekstā”**

Šā gada 12. septembrī Rīgas ev. lut. Luterāņu draudzē notika sieviešu ordinācijas Latvijā 40 gadu jubilejai veltīta konference. Konferencē viesi bija ieradusies no dažādām pasaules valstīm, kurās sieviešu ordinācija ir atļauta jau vairākus gadus. Konference bija liels atbalsts Latvijā kalpojošām sievietēm, kuras mācītājas amatā var kalpot kā mācītāja vietas izpildītājas, evaņģēlistes vai kapelānes slimnīcās un cietumā. Viesu vidū bija mācītājas no LELBĀL (Latvijas Ev. Lut. Baznīcas ārpus Latvijas) – archibīskape Lauma Zušēvica no ASV, prāveste Ieva Graufelde no Zviedrijas, māc. Gita Putce no Anglijas, diakone Laima Urdze no Vācijas, kā arī mācītājas no citām Eiropas valstīm; no Norvēģijas – Lise Tostrup Setek, Anne Dalen, Kirsten Almaas, no Zviedrijas – Tuulikki Byland, Inger Lise Olsen, Yvonne Steinwall, Zilgme Eglīte; no Vācijas Corneli Schlarb, Dorothea Heiland, Zanda Ofa.

Svētku dievkalpojumā sprediķoja archibīskape Lauma Zušēvica par sēklu, kas krīt dažādās augsnēs (Mk 4:3b-9, 13-20).

Pasākuma turpinājumā notika preses konference, kurā savu viedokli par sieviešu ordināciju izteica ev. lut. Luterāņu draudzes māc. Linards Rozentāls, archibīskape Lauma Zušēvica, bīskape Jāna Jēruma-Grīnberga, māc. Ieva Puriņa, LU Teoloģijas fakultātes dekāne Dace Balode un evaņģēliste, cietuma kapelāne un LLSTA vadītāja Rudīte Losāne. Konferencē uzklusējām arī mūsu ciemiņu apsveikumus. Tad sekoja lekcijas, kuras lasīja Sally Barnes, „No melna uz balta: sieviešu ordinācija Anglijas baznīcā”, Martina Helmer-Pham Xuan, „Svētā ģimene un tās ietekme uz mūsdienu teoloģiju un baznīcu”, kā arī Linards Rozentāls, „Sieviešu ordinācija Dievs 9.0 perspektīvā”. LLSTA

Garīdznieki pēc sieviešu ordinācijas 40. gadadienai un LLSTA 20. gadadienai veltītā svētku dievkalpojuma 12. septembrī Torņkalna Luterāņu baznīcā. Attēlā vidū redzamas divas izcilas latviešu sievietes – pirmā ordinētā mācītāja Vaira Bitēna (ar ziediem) ordinācijas 40. gadadienā un pirmā latviešu archibīskape Lauma Zušēvica.

DRAUDZES DZĪVE

Padomes sēde septembrī

Septembra sēdē runājām par mācītāja piedalīšanos 10 luterāņu grupu konferencē, par lifta būvfirmas izvēlēšanos, par naudas ienākumiem šogad salīdzinot ar pērno, par jumta un īres mājas remontēšanu, par nākamo Latviešu evaņģēliski luteriskās baznīcās Amerikā (LELBAs) projektu un par Alsungas katoļu priesteru viesošanās mūsu draudzē.

Mūsu mācītājs, kurš papildus ir LELBAs Jaunatnes, kā arī Informācijas nozares vadītājs, kopā ar LELBAs pārvaldes priekšnieku, prāvestu Gunāru Lazdiņu pārstāvēja mūsu baznīcu Thrivent firmas organizētā konferencē. Pasākumā Viskonsīnā septembra sākumā piedalījās delegāti no 9 citiem luterāņu grupējumiem, to starpā Misūrī un Viskonsīnas sinodes.

Viena no divām būvfirmām, kuras nodevušas savus solījumus/lēsumus par lifta būvēšanas maksu, izrādās krietni dārgāka, nekā padome gribētu. Otrās firmas pieprasītā cena mazliet paaugstinājusies. Tuvākā nākotnē izvēlēsimies būvfirmu.

Šī gada pirmajos astoņos mēnešos, tas ir, no gada sākuma līdz augusta beigām, ienākums salīdzinājumā ar šo pašu laika sprīdi 2014. gadā ir bijis zemāks.

Nopietni spriežam par to, vai atjaunot baznīcas jumtu un arī vai apmainīt īres mājas apšuvumu.

Mācītājs Demandts stāstīja par gaidāmo, 2016. gada vasarā paredzēto LELBAs projektu, kas šoreiz sauksies "Mīlestība mammām". Garezera vasaras vidusskolas 2. klases skolnieces izdomājušas šo labdarības akciju ar domu atbalstīt Zengales jaunās mātes. Topošajām un esošajām mātēm, kurām būtu vajadzība, nodotu autiņus, mitrās salvetes, vitamīnus, formulu, grāmatas, bērnu ratiņus un tā tālāk.

Gaidām ciemos Romas katoļu priesteri no Alsungas Andri Vasiļevski otrdienas vakarā, 20. oktobrī. Notiks kopējs katoļu un luterāņu dievkalpojums/Mise. Pēc sadraudzības viesis lasīs referātu.

Nākamā sēde notiks šī mēneša otrajā otrdienā, 13. oktobrī, pulksten 19:00 trešā stāva bibliotēkas telpā. Padomes sēdes ir atklātas, kaut gan drīkst balsot tikai mācītājs un padomes locekļi.

Padomes sekretāre un draudzes darbvede Vija Treiberga

Dāmu saimes ziņas

Septembra mēnesī pie galdiņa kalpoja Irēne Rudzīte, Baiba Rudzīte. Ziedus uz altāra lika Ruta Antons, dāmu saime. Par sadraudzību rūpējās Vilis un Aija Vikmaņi, Irēne Rudzīte.

Ja varat palīdzēt sadraudzības stundā vai ziedot produktus, lūdzu sazināties ar oktobra/novembra/decembra darba grupas vadītāju Skaidrīti Štolceri: 763-571-8680.

Ja vēlaties likt ziedus uz altāra, zvaniet Laimai Dingley (612-866-3235) vai Selgai Pētersonei (651-484-6046).

Lasīšanas pulciņš

Lasīšanas pulciņš pašreiz lasa Valentīnas Freimanis grāmatu „Ardievu, Atlantīda”. Šo grāmatu pārrunāsim trešdien, 21. oktobrī, plkst. 10:00 no rīta baznīcas lejas telpās. Visi ir mīļi aicināti!

Pateicība mūsu draudzei no Okupācijas muzeja

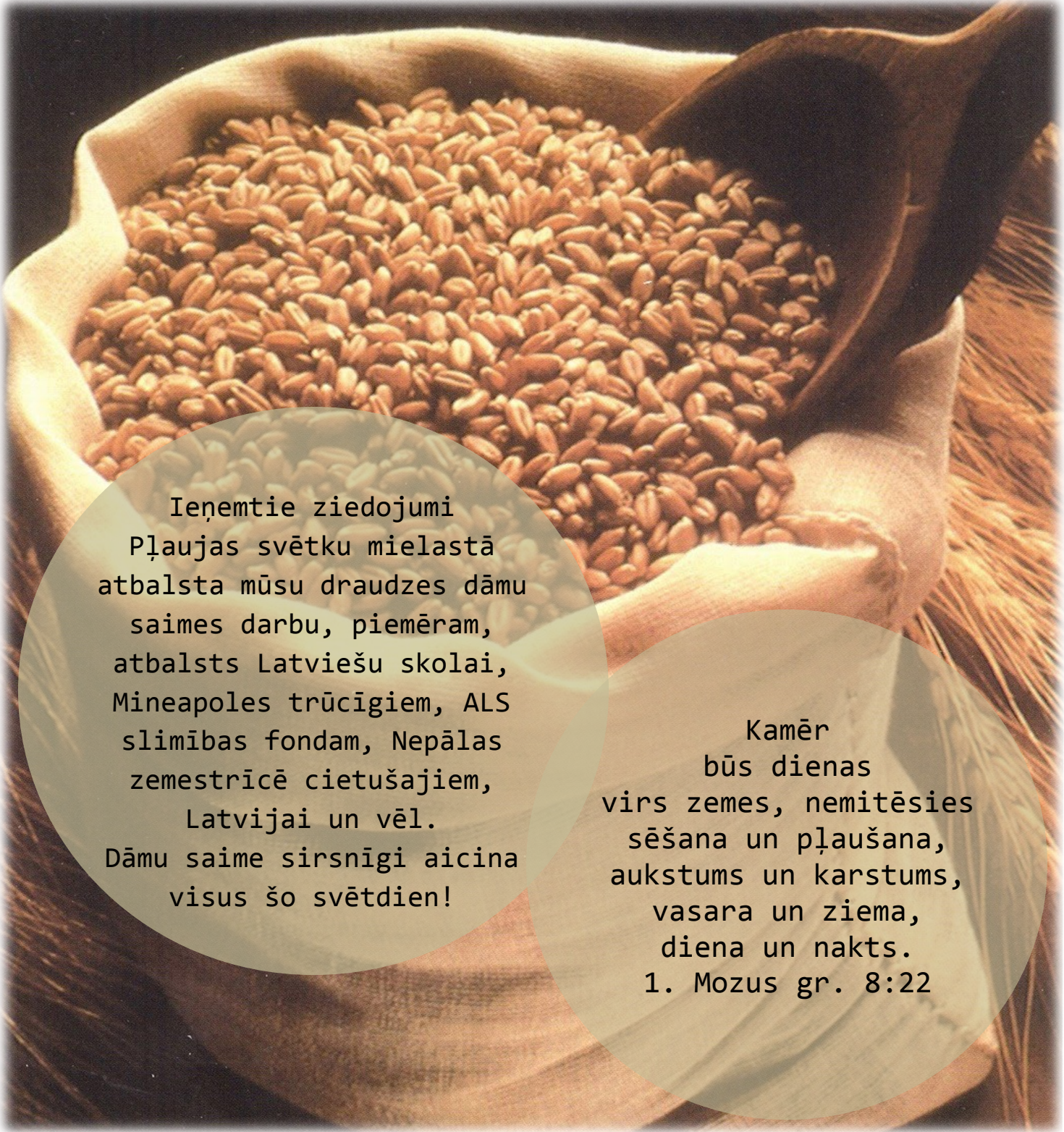
Latvijas okupācijas muzeja atbalsta grupa ASV Jums sirsnīgi pateicas par \$1,000 ziedojumu Latvijas 50 gadu Okupācijas muzeja izveidošanas un uzturēšanas vajadzībām Rīgā. Pateicos Jūsu atsaucībai, ikviens šajā muzejā var uzskatāmi un pārliecinoši iepazīties ar skati, kas parāda Latvijas traģēdiju un zaudējumus tās 50 grūtajos okupācijas gados. Paldies par Jūsu atbalstu!

Ilze Resnis, kasiere

PĻAUJAS SVĒTKU DIEVKALPOJUMS

svētdien • 4. oktobrī • plkst. 10:00

uzruna bērniem • piedalīsies draudzes koris • sekos mielasts

Ieņemtie ziedojami
Pļaujas svētku mielastā
atbalsta mūsu draudzes dāmu
saimes darbu, piemēram,
atbalsts Latviešu skolai,
Mineapoles trūcīgiem, ALS
slimības fondam, Nepālas
zemestrīcē cietušajiem,
Latvijai un vēl.
Dāmu saime sirsnīgi aicina
visus šo svētdien!

Kamēr
būs dienas
virs zemes, nemitēsies
sēšana un pļaušana,
aukstums un karstums,
vasara un ziema,
diena un nakts.
1. Mozus gr. 8:22

Mineapoles – St. Paulas latviešu katoļu draudzes

DIEVKALPOJUMS/SVĒTĀ MISE
OTRDIEN, 20. OKTOBRĪ, PLKST. 18:00
MINEAPOLES – ST. PAULAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES TELPĀS.

Viesosies un Sv. Misi noturēs Romas katoļu priesteris Andris Vasiļevskis no Latvijas. Misē piedalīsies luterāņu draudzes koris.

CELSMES VAKARS PLKST. 19:00
ar priestera Andra priekšlasījumu un sadraudzība.

CELSMES VAKARA TĒMA:

“BAZNĪCA – DIMANTS, TAUTA – ŠĶAUTNE, SVĒTAIS GARS – GAISMA.”

JEB

KĀ LATVIJĀ SADZĪVO SENČU LATVISKĀ DZĪVESZIŅA AR KRISTĪGO GARĪGUMU.
(KAS BAZNĪCU IZGAISMO, UN, LAUŽOTIES CAUR PRIZMU (TAUTU), RADA UNIKĀLU
BAZNĪCAS KRĀSU UN TONI, KĀDU TIKAI ŠĪ TAUTA VAI NĀCIJA SPĒS TAI PIEŠĶIRT.)

Visi tautieši laipni aicināti!

Šo garīgo vakaru kopīgi rīko Mineapoles – St. Paulas latviešu katoļu draudze un Mineapoles – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze

Attēlā priesteris Andris Vasiļevskis. Attēls ņemts no tīmekļa.

Andris Vasiļevskis

Dzimis 1977. gada 17. maijā. Nīceniēks. Mācījies Nīcas vidusskolā, Liepājas mākslas koledžā, Vecbebru lauksaimniecības tehnikumā, Rīgas Tehniskajā universitātē. Beidzis Rīgas garīgo semināru, ir bakalaura. Bijis Vatikāna radio korespondents. 2007. gadā iesvētīts par priesteri, kļuvis par Alsungas Sv. Miķeļa un Gudenieku Sv. Jāņa Romas katoļu draudzes prāvestu, no 2008. līdz 2011. gadam kalpojis arī Kuldīgas Sv. Trīsvienības Romas katoļu draudzē. No 2011. gada līdztekus Alsungas un Gudenieku draudzēm kalpo arī Jūrkalnes Sv. Jāzepa Romas katoļu draudzē.

Raksturā kurzemnieks – Kopš 2007. gada jūlija Alsungas Sv. Miķeļa Romas katoļu draudzē kalpo priesteris Andris Vasiļevskis. Šī saruna tapa, kad Alsungā viņš bija aizvadījis pirmos trīs mēnešus.

Bērnība bija radoša – Bērnība pagāja Nīcā, tas atstājis tādu kā kurzemnieciskumu raksturā. Tādēļ man tik viegli iedzīvoties suitos. Liekas, ka gads būtu aiz muguras, bet pagājuši tikai trīs mēneši. Mēs dzīvojām centra mājā, bet brīvlaiku pavadīju pie vecāsmammašs Zvārdē Saldus rajonā. Zinu, ko nozīmē aitu cirpšana, trušu audzēšana, protu slaukt govī, ravēt. Vecāsmammašs mājas bija blakus poligonam, atceros, lidmašīnas zemu lidoja, birtalā nesprāgušas bumbas mētājās. Arī Nīca bija aizliegtajā zonā. Pie mums neviens nebrauca, paši braucām ciemos. Skolā centos mācīties labi, apzinājos savu vērtību – to mamma man un māsām iemācījusi: ne tikai par sevi pastāvēt, bet arī sevi novērtēt. Viņa mums neko neliedza. Gāju visos iespējamajos pulciņos: keramikas, dziedāšanas, zīmēšanas, ādas apstrādes, arī ansambļi, korī, tautiskajās un modernajās dejās. Mamma bija bērnodarza audzinātāja, es palīdzēju apsveikumus gatavot, noformēt. Tāda radoša man tā bērnība. Arī lauku darbus vajadzēja paspēt: burkāni hektāriem jāravē, kāposti, cukurbietes.

Ticību uztur sievietes – Katoļticību mantoju no mammašs puses. Parasti ģimenē ticību uztur sievietes, arī mūsējā. Kad dzīvojām Zvārdē, gājām uz Saldus baznīcu 10 km kājām. Nīcā bija vairāk tautas kultūras, folkloras, pat vīru koris. Un Nīcas sievas – tās ir dullas! Šejenieši ir tādi paši, tāpēc uzreiz liekas savējie. Tur arī teātri kopā ar mammu spēlējām, piedalījāmies Trīnes grēkos. Mēģināju iestāties Liepājas mākslas skolā. Vasarā vajadzēja gatavoties eksāmeniem, bet ir taču jāstrādā! Nedēļu pirms tiem atbraucu no Zvārdes, centos saraut. Paliku pirmais aiz strīpas. Toreiz tika nodibināta eksperimentāla klase 10. vidusskolā, tur paņēma tos, kas mākslas skolā aiz strīpas palika. Bijām tadā kā dubultā pakļautībā. Gribēju mācīties apģērbu dizainu. Man patika modelēšana, dzimtā ir ļoti daudz sieviešu, domāju, būšu tām noderīgs. Iemācījos arī aktiermākslas pamatus. Tas noderēja garīgajā seminārā: kuram priesterim gan nenoder runas māksla, dikcija, lai arī puskuļas tantiņas tevī sadzird! Un ne jau pārkliežot, bet pareizi artikulējot. Pēc pusgada diviem puīšiem tika piedāvāts pāriet uz mākslas skolu, uz tekstilmāksliniekiem. Par to nu man nebija nekāda priekšstata! Audumus zināju tikai veikalā. Otrs bija no koktēlniekiem, kārtīgs, spēcīgs latviešu puisis platām rokām, kam diegi pirkstos trūka pušu. Viņš pēc gada aizgāja atpakaļ. Tagad viņš Londonā strādā celtniecībā, sazvanāties. Es toreiz domāju: „Jāiet! Ko es varu zaudēt?” Ļoti ātri apguvu praktisko pusi. Nodaļas vadītāja Smaida Rubeze lika iemācīties tā, lai kaut nakts vidū zinātu.

Vīrieši redz citādi – Senāk auda tikai vīrieši, sievām bija citi mājas darbi. Mums ir citāda materiāla uztvere. Vīrietis redz apjomu, nekņibinās ar sīkumiem. Viņam visu vajag lielu, piemēram, kārtīgu deķi, nevis sedziņu. Mākslas skolā sabiju sešus gadus (divus mācījos papildus – apģērbu dizainu). Biju vienīgais puisis. Redzi, mākslinieku vide tev uzrauj degunu debesīs, tevī ienāk lepnības gars, tu visu vari. Bet es biju audzis citādi, mani par katoli sauca, un es ar to lepojos. Toreiz sāku aizdomāties, lai gan vide bija bohēmiska – ar alkoholu, smēķēšanu. Bet mamma bija iemācījusi: nevajag tiekties pēc sliktā, jātiecas pēc labā, gaišā, jo to tev neviens neatņems. Man paveicās ar kursa biedrenēm Ivetu un Ilzi, kam bija stingrs mugurkauls. Turējāmies kopā, nedzērām, nesmēķējām, kopā taisījām izstādes, parādījāmies sabiedrībā. Viens otram neļāvām atpalikt, vilkām līdzī, atbalstījām. Vēl tagad bieži sazvanāties, jo īsti draugi jau nepazūd. Viņas gāja uz luterāņu baznīcu, bet tas man netraucēja. Pēc skolas sapratu, ka neesmu tāds kā citi, ka jācenšas nolauzt lepnības garu sevī. Gribēju saprast arī vienkāršos cilvēkus. Jāspēj pieiet pie katra, lai kas viņš būtu. Jāspēj nolaisties zemāk.

Pirmais spiets – Nevilšus manā dzīvē ienāca bites, tās atļaidās pašas. Biju ielīdis sienaugšā pasnaust. Pēkšņi izdzirdēju dīvainu skaņu. Paskatījos pa spraugu: tās lidoja šurp, vesels spiets, iemetās ozola zarā pie paša šķūņa. Skrēju saukt tanti. Gājām abi ar pannām, kastrolīem, lai nojauktu viņām dziesmu. Bišu mātei dziesma kā pelei – pīkstoša. Šļakstījām virsū ūdeni, lai nevar aizlidot. Zināšanu tikai tik, cik lasīts Vilkaču mantniecē. Skrēju pēc bitenieka, lai palīdz. Bija tāds sirms onka, iedeva pirmos pamatus. Gadu noņēmos ar bitēm. Mēģināju trīsreiz tikt Mākslas akadēmijā, bet neizdevās. Un paldies Dievam! Aizbraucu trešo reizi un teicu sev: „Ja nu neizdosies, tad man nevajag.” Un neizdevās ar! Paliku atkal pirmais aiz strīpas. Piedāvāja iet maksas grupā, bet to nu gan negribēju. Pateicos viņiem par jauko laiku un braucu mājās. Ko nu darīt? Mākslas akadēmijā eksāmeni ir pēdējie, citur vairs netikt. Domāju: būšu īsts dienaszaglis, dzīvošu to gadu laukos pie omas.

Lepnība lauzta arodenē – Pēkšņi Lauku Avīzē izlasīju sludinājumu: Vecbebru tehnikumā papildus uzņem biškopjus. Teicu mātai: „Ko tu te sēdi? Braucam abi vienu gadu pamācīties!” Mātai no bitēm bail, tomēr pierunāju. Manuprāt, tas bija interesanti. Mākslas skola ir pakāpienu augstāka, tā ir koledža, bet Vecbebras – arodskola. Lai lauztu lepniību, braucu uz arodeni. Ierodos – mati gari, hipijs. Tur visi pēc 9. klases, es jau vecāks. Skatījās uz mani aizdomīgi. Centāmies ar māsu arī tur ienest ģimeniskumu kā draudzē, lai viens otru labāk izjustu, tā – ar mīlestību. Katru vakaru rīkojām pankūku vakaru. Tuvējās dzirnavās nopirkām maisu miltu. Mums ar māsu bija liela istaba. Pats saaudu gultas segas, skolā bija stelles. Gribējām, lai ir skaisti, lai nedzīvojam tikai ķekstīša dēļ. Tā arī tur ienesām citu skatījumu uz dzīvi. Lai katra diena būtu īpaša! Nedēļas nogalē braucām uz baznīcu. Vienu reizi uz luterāņu, otru – uz katoļu dievnamu. Ziemā gājām šļūkt no kalna, devāmies pārgājienos, bija kopīgi izbraucieni. Arī mācījāmies kopā. Dravošana, inventārs – viss jāiemācās. Medus augu nosaukumi jāzina latīniski.

Lielvārdes josta divās dienās – Iemācījos ar traktoru braukt. Tiesības gan nedabūju, jo liku uz vieglo auto. Nebija arī laika. Palīdzēju meitenēm, kas mācījās mājsaimniecību kursā. Viņām pa četriem gadiem vajadzēja tautastērpu izgatavot. Citas tā arī nebija iemācījušas aust, bet josta jānoauž. Noaudu divas Lielvārdes, vienu Lēdmanes un divas Kokneses, katru 3,5 m garu. Mākslas skolā jostas neaudām, tas arī man bija jaunums. Katra prasīja divas pilnas darbdienas: kā sešos no rīta sāk, tā līdz pusnaktij. Māsa taisīja pusdienas, piensēja klāt, es no stellēm neizkāpu. Tulznas uz dibena dabūju, sēdeklis jau tur vienkāršs koka dēlis. Parasti pāiet piecas dienas.

Kā kļavas lapas – Pēc Vecbebrēm atgriezās Liepājā. Sāku strādāt svētdienas skolā, tur darbojās arī mamma un māsa. Mani uzaicināja bīskaps Vilhelms Lapelis. Nostrādāju divus gadus, izmantoju mākslas skolas iemaņas, varēju likt lietā uzskates līdzekļus, runājot par Dievu. Bērniem zīmēju, jo ar runāšanu vien nevar visu izteikt. Vienlaikus strādāju Centra grāmatnīcā, tur mani nejauši uzaicināja. Vienu sestdienas vakaru biju aizgājis uz bērnnunama rudens pasākumu. Svētdienas skolas kolēģe tur bija skolotāja, uzaicināja mani palīgā. Dažāda vecuma bērni kā tādas kļavas lapas rudenī lipa man klāt. Priecājās par Rudentiņu, kas pie viņiem atnācis. Grāmatnīcas īpašnieka Sīļa radniece mani ieteica Sīlim. Kopā ar māsu Kristīni aizgājām uz pārrunām, es kļuvi par noliktavas pārzini, māsa – par pārdevēju. Tas bija jauns posms – viss neredzēts, nepiedzīvots. Iemācījos arī grāmatvedības pamatus, darbu ar pasūtītājiem, klientiem. Mamma teica: deviņi arodi, desmitais – bads.

Māksla uz... – šķīvja Grāmatnīcas īpašnieka sievai blakus piederēja Poētiskā kafējnīca. Viņa uzaicināja strādāt par viesmīli. Vienlaikus. Man nebija nekādu iemaņu. Pamācījos divas nedēļas kopā ar vienu meiteni, Maiju. Fantastiska meitene: smalka, mīļa, sirsnīga! Nebūtu kļuvis par priesteri, kas zina, kas no tā būtu iznācis... Divās nedēļās apguvu pamatus. Pamazām ķēros klāt virtuvei. Ja reiz esmu mākslinieks, brīvi varu rīkoties ar krāsu un kompozīciju. Ēdiens jāpasniedz kā mākslas darbs, lai vispirms iepriecina acis, pēc tam ožu un tikai beigās – garšu. Iemācījos nedarīt otram to, ko negribētu, lai cits dara man. Tie taču kristīgās dzīves pamati! Ja esmu izsalcis, vēlos, lai mani apkalpo sirsnīgi, nevis pasviež šķīvi.

„Kaulējos ar Dievu” – Maz pamazām manī izkopās aicinājums uz priesterību. Esmu bijis kā tāds jūds, kas visu laiku kaulējas ar Dievu. Dievs mani aicina, bet es prasu: „Kā es varu zināt, ka tas ir

priekš manis? Dod man kaut ko pretī!” Kad gāju uz mākslas skolu, teicu: „Ja tas ir mans ceļš, dari tā, lai es tur tieku!” Un tiku, lai arī ar grūtībām. Visu laiku meklēju, ko Dievs man sirdī ielicis. Kad sāku strādāt par katehētu, tikos ar dominikāņiem, sapratu, ka mans ceļš ir kalpošana. Visu laiku uz to biju gājis: palīdzējis kursa biedriem, darba biedriem, tuviniekiem, biju sniedzis savu mīlestību. Ar to, kā darbojos, tuvināju viņus Dievam.

Notika brīnums – Izšķirties palīdzēja kāds gadījums darbā 2000. gadā. Vasaras beigās grāmatnīcā strādājām burtiski cauru diennakti. Romā notika jauniešu dienas, arī no Latvijas brauca svētceļnieki. Ļoti gribējās tur nokļūt, redzēt vietas, kur dzīvojuši svētie, kur ir Svētā Pētera kaps, dzīvo pāvests. Bet tas bija pilnīgi nereāli, jo brīvdienas neviens nedotu. Teicu: „Dievs, ja Tu gribi, lai es būtu priesteris, tad dari tā, ka es tieku uz Romu!” Tā nu man bija līgums ar Dievu. Aizgāju pie priekšnieka, tas domīgs paskatījās un teica: „Vienu nedēļu es tev došu atvaļinājumu, bet otru vajadzēs atstrādāt!” Tā es tiku uz Romu. Pēc tam vēl gadu pa restorānu, pa grāmatnīcu nostrādāju. Neiešu jau uzreiz atzīt, ka esmu Dievam parādā!

Uz eksāmenu – ar asti – Lēnām viss gāja savu gaitu. Vienu svētdienu aizgāju uz katedrāli. Dievam teicu: „Es zinu, ka tev nekas nav neiespējams, bet vai tu mani uz priesterību aicini tādu, kāds esmu – gariem matiem, sirdī mākslinieks?” Tas būtu pavisam cits dzīves veids: vai nu tu esi mākslinieks, vai priesteris. Tomēr bīskapam jautāju, vai varu mēģināt. Viņš teica: jā, tikai esot viena problēma: eksāmeni jau rīt! Bet man pat dokumentu nebija! Tie tapa diennakts laikā ar visu ārsta izziņu. Tikai pie friziera nepaguvu, tāds arī aizbraucu, matus astē sasējis. Eksāmens bija mutiskais, milzīgas komisijas priekšā, tajā ap 30 cilvēku. Domāju: nekas, es esmu mākslinieks, pie tam, no Kurzemes. Mēs, kurzemieki, esam tādi dullāki. Kāpēc man jābūt tādām kā citi? Citi puisi, ejot eksāmena telpā, sasveicinājās kā kristieši: „Lai slavēts Jēzus Kristus!” Es, kad gāju iekšā, pamāju ar galvu un teicu visiem kā kurzemieks: „Sumināti!” Biju gan nobijies, tur veseli četri bīskapi! Bet nekas. Visiem neliels šoks. Arī mana biogrāfija priekšā, tur redzams, kas esmu. Tad kāds priesteris pajautāja: „Vai tu Tēvreizi arī varēsi nodejot?” Nez no kurienes radās atbilde: „Jā, ja jūs man to iemācīsiet!”

„Tie taču tikai mati!” – Eminence kardināls pajautāja, kur es vislabprātāk lūdzos. Teicu, ka tukšā baznīcā. Vēl pie jūras, patīk pasēdēt kāpās, vērot dabu, izjust Dieva varenību. Viņš teica: „Man arī patīk lūgties pie dabas!” Pēc tam vēl atbildēju uz jautājumu, ko saklausīju, skaļi neizteiktu: par manām attiecībām ar alkoholu. Teicu pavisam vienkārši – es ar to neesmu draugos, esmu pavisam svešs. Kardināls pajautāja, vai spēšu nest vēl vienu upuri – atteikties no garajiem matiem. Atbildēju, ka tie taču tikai mati! Kad gāju ārā, bija skaidrs kā diena: mani neuzņems. Tomēr uzņēma gan! Intervija likusies tāda oriģināla, šie nodomājuši: jāpaskatās, kas no tā iznāks! Uzņēma 12, arī mani.

Dimantu slīpē ar dimantu – Tā sākās seši gadi seminārā. Radās cits skatījums uz priesterību: jādeg par katru cilvēku. Cenšos visu darīt ar mīlestību, kas man dota. Tā nav no manis paša, bet no Dieva. Ja es to nedotu, Dieva priekšā būtu nodevējs. Seminārs nav tikai vieta, kur puisi dzīvo garīgu, intelektuālu dzīvi, kur noteiktā laikā ir lūgšanas, augstskola, individuālas studijas. Tur ir arī dzīve kopienā. Dzīvojām kā brāļi. Tas ir kā ar dimantiem – tos nopulēt, noņemt negatīvās šķautnes spēj tikai citi dimanti. Mācījāmies arī visādus darbus: ravējām, mazgājām grīdas, kopām parku, es apguvu daiļdārzniecību, apgūvām galda kultūru. Es izmantoju zināšanas, kas gūtas, ejot uz priesterību, – servēju galdus svinību reizēs. Sapratu, cik Dievs ir tālredzīgs: viņš veido mūs no bērnības, ļauj apgūt to, kas pēc tam noderēs, tikai jābūt atvērtam savas sirds pamudinājumam. Nekas no iemācītā man nav bijis lieks. Dievs to dara kā šaha spēlē – palīdz apgūt to, kas būs vajadzīgs pēc vairākiem gājieniem.

„Biju arī žurnālists” – Pēdējos trīs gadus vienlaikus ar studijām strādāju Vatikāna radio par korespondentu. Centos parādīt klausītājiem to, kas aktuāls katoļu baznīcā kā kopienā, centos būt visā klāt, parādīt, ka baznīca ir dzīva. Tas bija tāds kā mazais ceļš uz priesterību, kas man sākusies suitu pusē, kur ir stingras tradīcijas, vērtīga kultūras bagāža. Kā prāvestam man jābūt tik gudram, lai saprastu, kas šejieniešiem ir svēts, lai to izlolotu un nepazaudētu.

„Suiti ir manējie” – Suiti par savu suitiskumu stāv un krīt. To nedrīkst palaist vējā. Tas parādās arī baznīcas dzīvē, pat dziedājumi šeit ir vecajā redakcijā, tādu vairs nav nekur! Nedrīkst ļaut šiem cilvēkiem izšķīst, pazaudēt saknes, nogriezt pagātni, kā noticis ar daudziem citiem Latvijā. Suiti ir kā bites pavasarī – mostas jaunai dzīvei. Dīvaini: tuvojas ziema, bet te cilvēkiem gribas kaut ko darīt, lai saglabātu sevi.

Pagasta un baznīcas dzīvē šeit ir nevis konkurence, bet gan sadarbība. Te raugās, lai pasākumi nepārklātos. Cilvēciskums nav pazaudēts. Ja pagastvecis rūpējas par vispārējo labklājību, tad man jā rūpējas par garīgo. Suiti manā sirdī ir manējie. Un lieliem burtiem. Satieku kaut vai slimnīcā Kuldīgā un zinu: par viņu man jādeg, ik dienu jālūdzas. Jābūt nomodā par cilvēkiem, kuru garīgā dzīve, dvēseles pestīšana ir mana atbildība. Par mani cilvēkiem. Daudzi neaizdomājas, kas ir prāvesta pienākums: sadegt par visiem, būt par sveci draudzei, rādīt gaismu, uz kuru iet. Priesterim jābūt kā stutei, kas palīdz ābelītei augt taisni. Pierakstīja Juris Lipsnis

Rīta Bībeles stundas grupiņa pirmajā šīs sezonas tikšanās reizē 17. septembrī

Vidū uz grīdas māc. Dāgs Demandts.

Krēslā no kreisās Rita Drone, Edija Banka-Demandta, Milda Dauka, Roberts Demandts, Ilze Grotāne. Aizmugurē no kreisās Aina Rozenberga, Brigita Robiņa, Ģirts Jātnieks, Aija Vijuma, Aija Vikmane, Vilis Vikmanis, Laimonis Sproģis, Rūta Beķere, Maija Stumbre, Vija Vijuma.

Bildi uzņēma Santa Kalnīte.

29. augustā mēs atvadījāmies no Inas Priedītes. Daudzi no klātesošajiem bija ļoti pārsteigti par Inas dzīvesstāstu, jo ļoti maz zināja par viņas bērnību. Sniedzam šeit saīsinātu versiju no Inas dēla Armanda stāstījuma.

My mother's eulogy Armands Priedītis

We don't know much about my mother's early childhood. Some of the information I will give you we got from her, the rest from historical articles, books, and maps.

My mother was born in 1933 in the greater outlying region of Northern Caucasus, in the Kabardino-Balkaria Republic. Her birth name was Kapitalina Sokrotova. She spent her early years with her immediate family in Nalchik, the capital of that republic. Her father was a physician, who was likely drafted into the Red army and therefore did not spend much time with my mother. My mother and her mother lived close to grandma's oldest sister. In that family were 3 boys, about my mother's age and they were her favorite playmates. My mother's grandparents also lived nearby. My mother's maternal grandfather, Evdokim Drozdov was a minister/priest of the Russian Orthodox Church. I recall my mother saying that she came from a long line of Russian priests, probably meaning her maternal side and probably from Moscow.

In October 1942, when mother was 9 years old, the German troops occupied this Northern Caucasus area. During this occupation everyone in the area experienced freedom from the Soviet oppression, and this new freedom allowed her grandfather, the priest, to travel around to re-establish the Soviet closed churches across a vast region of Kabardino-Balkaria. My mother, her mother and grandmother frequently accompanied Evdokim Drozdov, the priest, on these travels. During one of these occasions, when my mother's mother had remained at home, the grandparents along with my mother were unable to return home. We never learned exactly why or how this happened, but it likely had something to do with the Germans retreating from that area. It may have happened right after January 11th, 1943, when the German army units abandoned and the Red army re-entered their hometown area. In any case, since age ten, mother never saw her mother again. Finding it impossible to get back home, her grandparents and mother kept trying to get as far away from the front lines as possible. They traveled west over long distances for many months, on the road joining other splintered refugee groups. My mother recalled that after they had left the Northern Caucasus very early in the spring of 1945 they eventually ended up in a camp in Northern Italy, near the city of Trieste, along with a large group of Anti-communist Cossacks and Russians. That is roughly 2000 miles away from their home in Nalchik, so they must have travelled on trains and automobiles. Although the war ended officially on September 2, 1945 (May 8 in Europe), the Big Three (Stalin, Roosevelt, and Churchill) had already divided up Europe prior to this. Specifically, Stalin had asked that all Soviet citizens be returned to him so that they could become model patriots. The other two agreed and this plan included a forced repatriation of all those who had been born in the Soviet Union and who were now on Allied-controlled territory after the war. This was called "Operation Keelhaul".

In May, 1945, my mother and their group crossed over mountain passes to stay at a camp near Lienz, Austria, in the English occupation zone. A few days later, on June 1, 1945, when my mother was 11, Lienz became the site of one of the worst of post World War II tragedies – the forced "repatriation" and transfer of about 28,000 people to Siberian labor camps, including the aged, women and children (in the camp Peggetz). Many did not survive the trip to Siberia, still others committed suicide at the camp rather than face repatriation. Those people in the camps that could be proved to be non-Russian, were executed on the spot since they were all assumed to be anti-communist sympathizers. Based on our conversations with my mother, I believe she almost certainly witnessed this horrific event at the camp. Just prior to this forced repatriation, grandfather had talked with my mother. He told her that he had had a conversation with two women, the Sarkans sisters,

who were of Latvian descent, and resided at a nearby multinational refugee camp. He told her that if bad things happen in their camp that she should run away, hide, and then try to find these two ladies in the other camp.

On the morning of June 1, 1945, the British commandant of the area, Major Davis with Scottish Artillery Battalion, surrounded the camp with tanks and soldiers with machine guns. When people refused to get in the trucks, the British struck out with clubs, beat the priests mercilessly and tore children out of the arms of women.

My mom with some other younger people escaped up into adjacent mountains during the repatriation. Days later they came down and she found the two ladies that her grandfather had spoken of. One of them, Margrieta Sarkans, became her adopted mother; the other – Elza Sarkans – her adopted aunt. The three of them left this camp for another in Klagenfurt, Austria, and then, in late summer (or fall) ended up in Eslingen, in southwest Germany, a place that became the largest Latvian displaced persons' camp in Germany.

In Eslingen my mother very easily and quickly learned Latvian, entered Latvian grade school there, advanced with good grades in all subjects to the point where she started even helping several of the Latvian born kids in their studies! At some point everyone started calling her Ina, which is more of a Latvian name than Kapitalina, which is clearly Russian. This may have been her nickname anyway because “i-n-a” are the last three letters of “Kapitalina.”

At sixteen, in 1949, she and her adopted mother and aunt traveled to the United States, where the three of them were sponsored by a farm family near Brandon, South Dakota. While there, she learned to work on a farm and even to drive a tractor. She also attended the local high school there. After a year on the farm, the three of them decided to move again, this time to Sioux Falls, South Dakota, where a couple of close friends from the Eslingen camp now lived. There my mother continued high school working part time, but also participated in school club activities. She also took part in several school plays, acting different roles. She also contributed to the small, but socially active Sioux Falls Latvian community.

After receiving a high school diploma with honors, my mother entered Augustana College in Sioux Falls, but in the fall of 1954 her new family moved to Minneapolis, so that Ina could start school at the University of Minnesota. Eventually she earned a Master's Degree in Education, and in Library Science and Media. In her early days at UofM, she worked in the Slavic Languages department. In fact, she could speak 5 languages (Russian, Latvian, German, French, English) and some Polish. These language abilities attracted the attention of the CIA, who tried to recruit her. During her studies, she also joined the Latvian student club at the University and the Latvian sorority Imeria.

In 1957, in August 31st, she married my father, whom she met a year earlier at the Minneapolis Campus Mall.

After completing her studies at UM and giving birth to three boys, my mother was employed at Spring Lake Park School district from 1969 until 1991, first as teacher, and later as a librarian/media specialist. In retirement she continued as substitute teacher, whenever the school needed her. She also acquired teaching certificates in several subjects. During this time and after the Soviet Union's “breakup”, Latvia along with the other Baltic states were beginning the hard work of becoming independent. This opened up the possibility of easier travel to Latvia and so my mother took advantage of that.

Starting with her first trip back to Latvia in 1990, my mother attended meetings and conferences aimed at the future direction of education in Latvia. She made acquaintances with some leading

educators, among them a director of a prominent, progressive Latvian high school – Spīdolas ģimnāzija – in the city of Jelgava. She was invited to his school for 2-3 day meetings, workshops with teachers, and classroom work with students. She was also invited to prepare articles on the U.S. school system for Izglītība, the weekly education newspaper in Latvia. She also prepared more extensive publications such as a “Teachers Workbook,” and a draft “outline of education information system’s structure” for Latvia’s schools. Finally, in 2003 she made plans to hold workshops at Rīgas 3. high school (in Vecrīga), but she never made it back.

My mother was great at “public relations”, hosting at our house many theatre actors, talented young musical graduates of Latvia’s Conservatory (such as the famous Maria Naumova), Latvian artists, photographers, even directors. My mother had incredible energy and was innovative even in cooking, which she more or less learned by herself and through books.

In essence, my mother became 110% Latvian, adopting the Latvian culture as her own. She was gifted with multiple talents. In her younger days, with her beautiful soprano voice, she sang opera for self-enjoyment and sometimes played piano. In her retirement, she worked on several artistic projects including painting and poetry as well as work with the Native American “Dream Catchers”, as she was always fascinated by other cultures. Her book of poetry entitled “And Then?” was published in 2001. These poems are witty, amusing, personable, and paved in humane sympathy.

Ina Priedīte

ME IS JUST A RANDOM SHOUT

Some cultivated curiosity
about my past took over.
An effervescent portrait reappeared.
My life composed, unrolled like roll –
exposure times solicitously ticked by.
Smile stretched my lips, but faded.
My anticipation tripled, animated air...
But then –
the slatted shutters closed the view
and did not yield the truth;
I could not see a ‘me’:
my birth,
my parents,
or any of my ancestry.
So –
my archetypal domain remains in question
still...
My ‘me’ is just a random shout!
Or is it just a mystery,
and my identity
will be revealed
through history...?

KAS NOTIEK DVĪŅU PILSĒTĀS?

Latvian American Shipping Line

LASL (Latvian American Shipping Line)

Ziemsvētku sūtījuma paku pieņemšana uz Latviju
ceturtdien, 29. oktobrī, plkst. 12:00 pie draudzes nama.

Opera kinoteātros šoruden

Metropolitana Opera 3. oktobrī atklāj sezonu ar Verdi operu Il Trovatore plkst. 11:55. 17. oktobrī Verdi Otello plkst. 11:55. Otello lomu dzied Aleksandrs Antoņenko. 31. oktobrī Wagner Tannhäuser **plkst. 11:00.**

lesim uz basketbola spēli un baudīsim sadraudzību!

Ceturtdien, 12. novembrī, plkst. 19:00 (7pm)

TIMBERWOLVES PRET GOLDEN STATE WARRIORS

Target Center – \$25 biļete

Lūdzu pieteikties līdz 11. oktobrim

Rīko Mineapoles – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze

Pieteikšanās pie māc. Dāga

dagdemandt@hotmail.com, 612-280-9333

Droši vien daudzi no mūsu lasītājiem jau būs dzirdējuši/lasījuši par Okupācijas muzeja Nākotnes nama (NN) projekta nedienām pagājušā vasarā, kad viena grupa Latvijas arhitektu pēkšņi sāka apstrīdēt NN vajadzību un lietderību. Tādā sakarā arī Rīgas būvvalde tikko atkal novilcinājusi būvdarbu uzsākšanu. Pievienojam rakstu, ko nesen izsūtījusi Amerikas latviešu apvienība, kas iztirzā muzeja viedokli šai jautājumā:

Latvijas Okupācijas muzeja skaidrojums par Nākotnes nama nepieciešamību

Kāpēc Nākotnes nams?

Nosaukumam vairākas nozīmes: tā ir gan esošās padomju laikā celtās ēkas pārbūve, gan jaunā, mūsdienīgā ekspozīcija, kas tajā atradīsies, gan arī – simboliski – okupācijas seku pārvarēšana. Arhitekts Gunārs Birkerts ar Latvijas Okupācijas muzeja piebūves balto apšuvumu simbolizē gaišo nākotni, uz kuru mēs ceram – iepretī Latvijas tumšajai pagātnei zem vācu un padomju okupācijas varas. Ēku muzeja vajadzībām ceļ Latvijas valsts. Nākotnes namam paredzētie ziedojumi iekārtos jauno ekspozīciju un telpas muzeja darbiniekiem, krājumam un apmeklētājiem. Citi ziedojumi palīdz muzejam strādāt un piepildīt savu misiju: atcerēties, atgādināt un pieminēt svešo varu noziegumus pret Latvijas valsti, tautu un zemi. Arī Nākotnes namā muzejs būs pazīstams kā Latvijas Okupācijas muzejs.

Kāpēc vairāki Latvijas arhitekti novēloti iebilst pret Nākotnes namu?

Arī mēs, un ne tikai mēs, prasām – kāpēc? Vairāku Latvijas arhitektu nesensais un pēkšņais publiskais protests pret Nākotnes nama celtniecību muzeju pārsteidza tieši laikā, kad pēc teju 10 gadiem projekts beidzot tuvojas īstenošanai. Protestētāji izvērsa kampaņu, kuŗu raksturo pretrunības, maldināšana un noklusēšana. Projekts draudot sabojāt vai iznīcināt svarīgu padomju modernisma arhitektūras pieminekli. Muzejam piebūve neesot vajadzīga. Tā esot nepareizi plānota un izšķērdīga. Tajā būšot galvenokārt biroju telpas un koridori. Netiekot izmantoti pagrabī. Jaunajai ekspozīcijai varot piemērot veco ēku, bet darbiniekus un krājumus – vai pat visu muzeju – izmitināt bijušajā Čekas ēkā.

Vai arhitektu protestam ir labs pamatojums?

Tāda nav. Par padomju modernisma arhitektūras pieminekli veco ēku sauc tikai protestētāji. Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija to nav atzinusi par aizsargājamu arhitektūras pieminekli. Rīgas pilsētas vēsturiskā centra saglabāšanas un aizsardzības padome nav iebildusi pret projektu. Visi nepieciešamie saskaņojumi bija iegūti jau 2008. gadā. Gunāra Birkerta projekts 1999. gadā nojaukšanai paredzēto ēku papildina ar baltu piebūvi, saglabājot lielāko daļu autentiskā melnā apšuvuma, izmantojot pagraba telpas un tai pašā laikā dubultojot izmantojamo platību pilnvērtīgam muzeja darbam. Projekta apturēšana nozīmētu ne tikai ap 1 miljona eiro valsts un ziedotāju līdzšinējā ieguldījuma zaudējumu, bet daudzus gadus jauna projekta realizācijai. Praktiski – ilgstošu muzeja darbību nepiemērotās pagaidu telpās. Tas attiecas arī uz muzeja darbinieku vai visa muzeja pārvietošanu uz bijušo Čekas ēku, t.s. Stūra māju. Milzīgā ēka ir trīsreiz lielāka par muzejam nepieciešamo un renovācijā jāiegulda daudz vairāk nekā tagadējās ēkas renovācijā un piebūves celšanā. Valdība skaidri pateikusi, ka tuvākajā laikā to nedarīs. Turklāt Stūra mājā nav ne izstāžu zāļu, ne krājuma glabāšanas telpu, kas paredzētas Nākotnes namā.

Kāpēc muzeja nākotnei nepieciešams paplašinājums?

Lai varētu efektīvi strādāt, muzejam, kas pauž Latvijas likteni divu okupācijas varu pakļautībā un vardarbībā, ir svarīgi atrasties pilsētas centrā, kur tam var viegli piekļūt Latvijas augstie valsts viesi, daudzie ārzemju tūristi, kā arī apmeklētāji un skolēni no Latvijas novadiem un Rīgas. Muzejam nepieciešamas piemērotas paplašinātas izstāžu un publiskas telpas, kā arī normatīviem atbilstošas telpas krājuma izvietojumam un darbiniekiem. Lai muzejs efektīvi strādātu, tā ekspozīcijai, izstādēm, krātuvēm, savstarpēji saistītajām darbības programmām un darbiniekiem jābūt kopā vienā vietā. Piebūves projekts veidots, lai apmierinātu visas šīs vajadzības. Vecajā ēkā ik gadus apmeklētāju skaits bija vairāk nekā 100 000; paplašinātajās telpās kapacitāte būs līdz 200 000 apmeklētāju gadā.

Kādas ir izredzes par spīti architektu iebildumiem muzeju beidzot paplašināt?

Ļoti labas. Jāatceras, ka muzeja ēka pieder valstij. Ar 2006. gadā pieņemto Latvijas Okupācijas muzeja likumu tā nodota lietošanai Latvijas Okupācijas muzeja biedrībai "Muzeja darbības nodrošināšanai un muzeja krājuma izvietojšanai." Ministru kabineta rīkojums Nr. 286 "Par Latvijas Okupācijas muzeja ēkas Rīgā Latviešu strēlnieku laukumā 1, rekonstrukciju" tika apstiprināts jau 2007. gada 17. maijā. Tas nekad nav atcelts, bet laika gaitā vairākkārt pārformulēts. Celtniecību aizkavējusi gan finansiālā krīze, gan projekta pakļautība valsts iepirkumu konkursiem un apstrīdējumiem. Patlaban nepieciešama tikai Rīgas būvvaldes izsniegta būvatļauja, lai jau šoruden varētu izsludināt iepirkuma konkursu celtniecībai. Valdība ir formāli apstiprinājusi gatavību ēku uzbūvēt līdz 2017. gada vasarai, lai līdz 2018. gadam tajā varētu iekārtot mūsdienīgu Latvijas Okupācijas muzeju. Esam tam gatavi.

Ko starplaikā dara muzejs?

Latvijas Okupācijas muzejs apzinās savu misiju un turpina strādāt. Muzejs apkalpo valsts protokola vizītes; to apmeklē svarīgas ārvalstu delegācijas, studiju grupas un mediju pārstāvji. Tā krātuves glabā liecības, dokumentus, fotogrāfijas, mākslas darbus un piemiņas lietas, kas daudzpusīgi izgaismo un apmeklētājiem parāda okupācijas perioda vēsturi. Muzeja Izglītības nodaļa ir viena no pirmajām un aktīvākajām Latvijā. Publiskās vēstures nodaļa veic pētniecības darbu, kā arī gādā par Latvijas un ārzemju sabiedrības informēšanu un izglītošanu. Muzejam ir plaša sadarbība ar muzejiem, pētniecības un memoriālām institūcijām ārvalstīs. Ir izplānota un daļēji uzbūvēta jaunā ekspozīcija. Par spīti aizkavējumiem un grūtībām, darbs šogad norit pat trijās vietās: pagaidu telpās Raiņa bulvārī, bijušajā Čekas namā un vecajā muzeja ēkā. Muzeja saime intensīvi gatavojās darbam paplašinātajos apstākļos. Par to liels paldies ziedotājiem, kuŗi nodrošina efektīvu muzeja darbu. To arvien vairāk novērtē arī Latvijas valdība gan palīdzot finansēt muzeja darbības programmas, gan atbalstot Nākotnes nama celtniecību.

Kāpēc muzeja misija atcerēties, pieminēt un atgādināt svarīga Latvijai tieši tagad?

Tāpēc, ka Krievijas ārpolitikā Hitlera-Staļina pakts turpina dzīvot. Krievijas karš par cilvēku prātiem ir tikpat reāls kā karš ar ieročiem. Propagandā, vēstures viltošanā un dezinformācijā Krievija iegulda milzu līdzekļus. Latvijas valsts prezidents, valdība un vadošās aprindas saprot un augsti novērtē Latvijas Okupācijas muzeju kā svarīgu vēsturisku, uz faktiem balstītu atgādinājumu par pagātnes noziegumiem un brīdinājumu par tagadnes apdraudējumu. Muzeja Goda padomes locekļa, Austrumeiropas un Krievijas eksperta Paula Goubļa (Paul Goble), vārdiem šais apstākļos muzeja nozīme "tikai pieaug."

Kā var izteikt atbalstu Latvijas Okupācijas muzeja Nākotnes namam?

Patlaban rit parakstu kampaņa Nākotnes nama atbalstam. Parakstu lapas var izdrukāt no šīm vietnēm; no tām var arī balsot elektroniski: www.okupacijasmuzejs.lv vai www.nakotnesnams.lv/atbalsts.php.

Latvijas Okupācijas muzejs

Bērnu svētki un pirmā skolas diena – Latviešu skola uzsāk jauno mācību gadu

Vasaras sezonai noslēdzoties, arī šogad, 13. septembrī, turpinājām ikgadējo tradīciju, kad Latviešu skolas bērni ar latviešu draudzes locekļiem devās kopīgā izbraukumā uz vienu no Mineapoles parkiem. Interesanti, ka šogad bijām jaunā vietā – Moir parkā. Mūsu ierastajā Bush Lake parkā notiek remontdarbi. Jāteic, ka jaunā vieta ir plašāka, ar lielāku bērnu rotaļu laukumu (pat vairākiem) un turpat netālu esošo strautiņu. Šogad šī nebija vienīgā maiņa ierastajā tradīcijā. Pirmkārt, stundu garā dievkalpojuma vietā, kas parasti notiek pirms desiņu cepšanas un rotaļām, šogad māc. Dāgs Demandts noturēja apmēram pusstundu garu svētbriidi. Arī svētbriža sākuma laiks bija plkst. 11:00, agrāk dievkalpojums vienmēr sākās plkst. 10:00. Un jāsaka, ka šīs maiņas nesa labus augļus – bijām kuplākā skaitā un, kas ir ļoti jauki, īpaši kuplā skaitā bija sanākušas skolas ģimenes. Bērniem bija iespēja padziedāt Mineapoles Dvēseles vadībā un arī piedalīties māc. Dāga krekeru (crackers) “garšas pārbaudē” (taste test), lai redzētu, kas garšo labāk – krekeri ar sāli vai bez sāls. Pēc dievkalpojuma Laimas Dingley vīrs John bija desiņu cepēja amatā, lai mēs visi varētu tā labi un braši sagatavoties Bērnu svētku aktīvākajai daļai – rotaļām. Rotaļas šogad vadīja Santa un Kaspars Kalnīši. Laiks mūs lutināja, kā rezultātā arī rotaļas izdevās ļoti labi, pats galvenais, ar lielu mazo dalībnieku skaitu!

Nedēļu vēlāk, 19. septembrī, skolas pārzines Evas Tones vadībā svinīgā rīta aktā sveicām viens otru 2015./2016. mācību gada pirmajā skolas dienā! Māc. Dāga lūgšana, Latvijas Valsts himna, pārzines uzruna. Un jaunais skolas gads var sākties! Mūsu Latviešu skola aug – šogad skolā būs vairāk bērnu, kas vienmēr ir patīkama ziņa, ar ko dalīties tālāk! Lai jaunais zinību gads Latviešu skolā katram bērnam ir skaists laiks, pilns ar brīžiem, ko “ierakstīt” savās atmiņās. Skolotājiem lai nepietrūkst radošuma un izturības mūsu nākamās paaudzes skolot un audzināt latviskā garā. Vecākiem lai pietiek pārliecības, ka ir vērts katru sestdienas rītu savu bērnu nogādāt Latviešu skolā.

Edija Banka-Demandta

Skolas saime 19. septembrī.
Bildi uzņēma
Ričards Halvorsons.

Aktrise Laila Robiņa slavenajā Emmy apbalvošanas ceremonijā

Laila Robiņa šā gada 20. septembrī piedalījās Emmy balvu pasniegšanas ceremonijā Losandželosā kopā ar televīzijas programmas “Homeland” aktieriem. Programma “Homeland” ir drāma, kura tika nominēta kategorijā “Outstanding Drama Series”. Emmy balvu šajā kategorijā saņēma programma “Game Of Thrones”.

Kas ir Emmy? An Emmy Award, or simply Emmy, recognizes excellence in the television industry, and corresponds to the Academy Award, the Tony Award, and the Grammy Award.

Bijusī mineapoliete, aktrise Laila Robiņa ir pabeigusi Yale School of Drama un lomās ir bijusi vairākās slavenās filmās un televīzijas programmās, kā piemēram, “Planes, Trains and Automobiles”, “Side Effects”, “True Crime”, “Murder in the First”, “Person of Interest”, “Blue Bloods”, “Law & Order” u.c.
Lepojamies ar Lailu!

Televīzijas programmas “Homeland” aktieri uz sarkanā paklāja.

EMĪLIJA ROZENŠTEINA

KNUTA LESIŅA BALVAS LAUREĀTES KONCERTS

**JAUNA 16 GADUS VECA
LATVIEŠU MŪZIKAS
ZVAIGZNE!**

**SVĒTDIEN, 25. OKT.
12:00**

**LATVIEŠU EV. LUT.
BAZNĪCAS DIEVNAMĀ
3152 17TH AVE S
MINNEAPOLIS, MN 55407**

**\$20 PIEAUGUŠIEM
\$5 STUDENTIEM**

**BĒRNIEM LĪDZ
12 GADIEM
BEZ MAKSAS**

RĪKO LOAM UN MINESOTAS LATVIEŠU KONCERTAPVIENĪBA

EMĪLIJA ROZENŠTEINA

KNUTS LESIŅŠ PRIZE-WINNER CONCERT

**RIISING 16-YEAR-OLD
LATVIAN
MUSICAL STAR!**

**SUNDAY, OCT. 25
12:00 PM**

**\$20 ADULTS
\$5 STUDENTS**

**LATVIAN EV. LUTH.
CHURCH SANCTUARY
3152 17TH AVE S
MINNEAPOLIS, MN 55407**

**FREE FOR CHILDREN
UP TO 12 YEARS OLD**

ORGANIZED BY LOAM & MINNESOTA LATVIAN CONCERT ASSOCIATION

EMĪLIJA ROZENŠTEINA (čells)

Dzimusi 1999. gada 9. jūnijā Rīgā. Čellu sāk mācīties 6 gadu vecumā Jāzepa Mediņa mūzikas skolā, kuru vēlāk pārcēla un apvienoja ar Rīgas 1. Mūzikas skolu. Mācījās čellu no 1. līdz 3. klasei pie Maijas Prēdeles, vēlāk Anitas Rozes, tad Romāna Trautmaņa un tagad – pie Jāzepa Mediņa Rīgas 1. Mūzikas skolas skolotājas Agates Ozoliņas. 2008. gadā ieguva 2. vietu konkursā „Talants Latvijai”, 2. vietu „Jauno vijolnieku un čellistu konkursā”, festivālā Bolderājā un 1. vietu Latvijas mūzikas skolu izglītības programmas „Stīgu instrumentu spēle” čellu audzēkņu Valsts konkursā Jūrmalas MVS otrajā kārtā konkursā-festivālā. 2010. gadā ieguva 1. vietu konkursā „Muzicējam kopā ar draugiem”, spēlējot čellu kvartetā, vēlāk arī atskaņojot savu programmu Latvijas radio 3 – „Klasika”. 2013. gadā piedalījās vasaras meistarkursos Dobelē „Muzicējam kopā ar draugiem”. 2014. gadā ieguva 1. vietu Latvijas mūzikas skolu izglītības programmas „Stīgu instrumentu spēle”, čella spēle audzēkņu Valsts konkursā Jūrmalas MVS otrajā kārtā, vēlāk 3. vietu Valsts konkursā Rīgā. Piedalījās XI Starptautiskos latviešu jauno mūziķu meistarkursos Siguldā 2014. gadā, kur ieguva Knuta Lesiņa piemiņas balvas stipendiju un meistarkursos Dobelē. 2015. gadā ieguva 1. vietu Jauno vijolnieku, altistu un čellistu konkursā „Deju Burvība” un 1. vietu VI starptautiskajā Jauno mūziķu konkursā „Viva La Musica”. Regulāri koncertē kameransambļos ar jauniem mūziķiem no J. Mediņa Rīgas 1. Mūzikas skolas, kā arī, ar čellistiem Agati un Pēteri Ozoliņiem. Brīvajā laikā nodarbojas ar vieglatlētiku un dzied korī. Mācās arī Rīgas Valsts 1. ģimnāzijā.

LAUMA PRŪSE (klavieres)

Lauma Prūse, koncertmeistare – strādā kā pieaicinātā docētāja Klavieru katedrā Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā un kā koncertmeistare Jāzepa Mediņa Rīgas Mūzikas vidusskolā un Pāvula Jurjāņa Mūzikas skolā. Ieguvusi balvas, kā labākā koncertmeistare, dažādos Starptautiskos un Valsts konkursos (3. Starptautiskajā konkursā Jastrežbijezdrojā Polijā, Jurjāņu Andreja starptautiskajā konkursā Rīgā, 17. Starptautiskajā jauno mūziķu konkursā Siguldā, TV konkursā „Alternatīva” u.c.). Piedalījies visos Starptautiskos latviešu jauno mūziķu meistarkursos kopš pirmiem meistarkursiem 1994. g. Jaungulbenē, Latvijā.

Kā izveidojās Knuta Lesiņa balva jauniem mūziķiem?

Knuta Lesiņa balva tika nodibināta 2010. gadā sakarā ar Knuta Lesiņa simtgadi, ko Latvijā studentu korporācija „Talavija” atzīmēja marta mēnesī. Agrākais Latvijas Nacionālās Operas dramaturgs Knuts Lesiņš Minesotā bija pavadījis visu trimdas laiku, būdams rakstnieks, komponists, pianists un galvenais mūzikas skolotājs. Tādēļ arī Latviešu organizāciju apvienība Minesotā (LOAM) ierosināja balvas izveidošanu, iesaistot vairākas citas organizācijas šī mērķa īstenošanā.

Jānis Robiņš

“Kurp latviešu tautas dziesma?

Ar Laimu un Zani - - - pasaulē!”

Ceturtdien, 5. novembrī, plkst. 19:00

Draudzes nama lielajā zālē

Koncerts

KOKLĒTĀJA LAIMA JANSONE UN DZIEDĀTĀJA ZANE PĒRKONE NO LATVIJAS

leeja: \$20, bērniem zem 18 bez maksas

Laima Jansone atplaukusi Latvijā kā koklēšanas virtuoze. Viņas veiklība ar mūsu senā instrumenta stīgām, izmantojot ritmiskiem efektiem arī tā korpusa rezonansi, tiek apbrīnota gan mūsu kaimiņvalstīs, gan arī citviet Eiropā.

Zane Pērkone ir izcila vokāliste. Viņa ir dziedājusi korī “Kamēr”, kuŗš ir viens no labākajiem koriem pasaulē. Viņa ir bijusi soliste Latviešu Dziesmu un Deju Svētkos un kā meco-soprāne dziedājusi Nacionālās operas korī.

Viņas piedāvā programmu ar latviešu publikā iecienītajām tradicionālajām tautas dziesmām, kā arī mazu ekskursiju retāk dzirdētās mūzikālās skaņās. Abas ir studējušas etnomūzikoloģiju Sibeliusa akadēmijā Helsinkos.

Kokle concert, performing Laima Jansone (kokle) and Zane Perkone (soloist).

Thursday, November 5th at 7 pm.

Choir conductor Ivars Cinkuss writes:

The *kokle* is an ancient, beloved and the most important Latvian traditional musical instrument and Laima Jansone is its current master. She is the only Latvian musician to have been invited to perform at the annual European world music conference, WOMEX.

Zane Perkone has an impeccable vocal pedigree. She developed a deep appreciation for the Latvian choral tradition as a member of the choir Kamēr, and was a featured soloist at the Latvian Song and Dance Festival Gala Concert and a mezzo-soprano in the Latvian National Opera Choir.

Laima and Zane plan to perform traditional Latvian folk music, as well as that of Latvian composers, during their tour in the USA. Laima’s soulful instrument will be enhanced by Zane’s vocals and lyrics of Latvian folk songs. This will be a culturally unique program of the highest calibre that will greatly enrich the cultural life of American-Latvian communities.

Sludinājumi

Estate Sale

IZKĀRTOJU MĀJAS IZPĀRDOŠANU

Vai jūs pārceļaties? Vai jums ir jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem utt.?

Es varu jums palīdzēt.

- Izšķiroju mantas (sazinoties ar jums) – ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izmest.
 - Sakārtoju mantas pārdošanai.
 - Nocenoju pārdodamās mantas un izsludinu.
 - Vadu pārdošanu/Estate Sale.
- Aizvedu palikušās mantas uz labdarības organizācijām.

Maija Zaeska

952-454-4172 (mobīlais), 763-972-2521 (mājās)

zaeska@frontiernet.net

PALĪDZU MĀJU PIRKŠANĀ UN PĀRDOŠANĀ

Apmēram 30 gadus esmu palīdzējis pircējiem un pārdevējiem realizēt viņu sapņus un vajadzības 40+ pilsētās Dvīņu pilsētu apkārtnē. Izpētu mājas vērtību, iesaku remontdarbus, lai paceltu vērtību, varu arī palīdzēt ar remontdarbiem, izskaidroju dokumentus, likumus, finansēšanas iespējas un nokārtoju vajadzīgās inspekcijas.

Lūdzu zvaniet vai sūtiēt e-pastu:

Māris Kurmis – Counselor Realty

612-558-6784 (mobīlais), mkurmis@hotmail.com

www.mkurmis.counselorrealty.com

VISI DZER TĒJU

La Société du Thé tējas veikals pastāv jau sešpadsmit gadus – piedāvā tējas no visas pasaules. Veikalā var iegādāties vairāk nekā 200 tējas šķirnes – baltās un zaļās, un daudzas citas. Tur ir galdiņi, kur baudīt šīs tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām.

Veikals atvērts pirmdienās-piektdienās no 12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 17:00, svētdienās slēgts.

Savā veikalā laipni ielūdz īpašnieki Tony Ruggiero un Božena Dimants. Viņi sniegs izsmeļošu informāciju par visu, kas saistās ar tējām.

2708 Lyndale Ave S, Minneapolis, MN 55408

612-871-5148, www.teashop.us

LATVIAN EV. LUTH. CHURCH

of Minneapolis and St. Paul
3152 17th Avenue South
Minneapolis, Minnesota 55407

NON-PROFIT ORGANIZATION
U. S. POSTAGE PAID
TWIN CITIES MN
Permit no. 90327

Change Service Requested**Church Services and Calendar of Events**

Sunday, October 4th, 10 am – Fall Harvest Church Service with Holy Communion including children's talk and participation by the church choir. A hot luncheon will follow the service in the lower level Fellowship Hall.

Sunday, October 11th, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Thursday, October 15th, 11 am – Morning Bible study.

Saturday, October 17th, 6 pm – Candlelight Service at Crystal Lake Cemetery followed by supper at 7 pm at the Latvian Church.

Sunday, October 18th, 10 am – Church Service with Holy Communion followed by fellowship.

Tuesday, October 20th, 6 pm – Latvian Catholic Mass led by visiting priest Andris Vasilevskis from Latvia. Followed by fellowship and a lecture.

Sunday, October 25th, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, October 25th, 12 pm – Emilija Rozensteina cello concert.

Tuesday, October 27th, 7 pm – Evening Bible study.

Thursday, October 29th, 12 pm – Latvian American Shipping Line.

SVĒTRĪTA ZVANUS izdod Mineapoles – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze. Redakcijas kollēģijā: māc. D. Demandts, E. Banka-Demandta, S. Dombrovska, R. Drone, M. Eglīte, A. Hobbs, R. Prauliņa, L. Sproģis, S. Štolcere, V. Vikmanis.

Redakcija patur tiesības iesūtītos rakstus rediģēt un zināmos gadījumos noraidīt. Manuskriptus lūdzam iesūtīt parakstītus. Ja lietots segvārds, jāmin arī īstais vārds. Manuskriptus lūdzam iesūtīt DATORRAKSTĀ-PĀRRINDĀS (tas neattiecas uz īsiem ziņojumiem un pateicībām).

Rakstus lūdzam iesūtīt līdz mēneša 17. datumam. Iesūtītos manuskriptus redakcija uzglabā tikai līdz nākamā Svētrīta Zvanu numura iznākšanai – apm. vienu mēnesi. Redakcija lūdz \$25.00 ziedojumu gadā, Svētrīta Zvanu tehnisko izdevumu segšanai.

CIENĪJAMIE LASĪTĀJI! Lūdzu paziņojiet ADRESES MAIŅU draudzes birojā. Svētrīta Zvanus pasts nepārsūta.